

[Kjærulff-Schmidt]

få med resultatet af det udvalgsarbejde, der åbenbart nu er afsluttet omkring spørgsmålet, om der i videre omfang bør ske forsvarerbekikkelse på efterforskningsstadiet. Det hører naturligt hjemme i sammenhæng med det lovforslag, der førstebehandles her.

Det vil nu vise sig – og det er sådan set spændende – om fjerde gang er lykkens gang for regeringen. Helt sikkert er det vel ikke, at retsudvalget kan nå at blive færdig med forslaget. Vi har i øjeblikket også registerlovgivningen til behandling, og det er meget tungt at bakke med. Jeg tror, man kan give regeringen det råd måske, at hvis det skulle vise sig, at registerforslagene og dette forslag ikke når at blive færdigbehandlet i denne samling, vil det klogeste, regeringen nok kunne vælge, være at fremsætte forslagene på tingets første mødedag i oktober måned og så måske holde en lille smule igen med reformiveren, når det drejer sig om dørsalgslovgivning, markedsføringslovgivning, morarentespørgsmål og en lang række andre ting, som har været med til at beslaglægge en væsentlig del af retsudvalgets tid i de forløbne måneder.

Jeg skal med disse bemærkninger slutte og blot gentage, at vi med interesse og sympati går i gang med det arbejde, der nu skal udføres i udvalget.

Holmberg (V):

Da mit partis ordfører, fru Nathalie Lind, er forhindret i at være til stede, skal jeg på hendes og partiets vegne komme med nogle få bemærkninger angående lovforslag nr. L 134 om ændring af retsplejeloven m. v.

Lovforslagets regler om efterforskning i straffesager, anholdelse og varetægt er for hovedpartens vedkommende en genfremsættelse, endda for fjerde gang, af allerede fremsatte forslag. Jeg skal ikke knytte mange bemærkninger hertil – vi er jo i udvalget langt inde i disse problemer – men blot udtrykke en beklagelse af, at justitsministeren ikke har ment at kunne opretholde det sagkyndige udvalgs forslag om en særlig regel om varetægt i tilfælde af pågribelse på fersk gerning. De henvendelser, vi har haft i retsudvalget bl. a. fra politiet og fra politimesterforeningens side, viser, at man finder, at bibeholdelse af en sådan regel er nødvendig, såfremt man vil sikre en hurtig og effektiv opklaring af straffesager.

Justitsministeren har i øvrigt i det nyfremsatte forslag ændret formuleringen på visse punkter. Om der hermed er blevet skabt en rimeligere afgrænsning af de meget vanskelige spørgsmål, bl. a. om forsvarerens stilling, må vi drøfte nærmere i retsudvalget, men med denne fremsættelse er der kommet yderligere nye regler med, nemlig regler om erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning, regler, der bygger på betænkning nr. 801 fra 1977. Også disse forslag er vi fra venstres side parat til med et åbent sind at diskutere i retsudvalget. Vi vil dér nærmere vurdere, om de fremsatte forslag er rimelige.

Der er i den tilgrundliggende betænkning både et flertal og et mindretal i spørgsmålet om vurderingen af ansvarsgrundlaget. Her går et flertal i udvalget ind for, at den nugældende ordning opretholdes, og et mindretal har foreslået, at alle indgreb undergives et obligatorisk, objektivt ansvar, dog begrænset på den måde, at erstatning kun kan ydes efter rimelighedsbetragtninger, hvis den erstatningssøgende har givet samtykke til indgrebet.

Vi er parat til at diskutere alle sager, også denne side af sagen, og jeg kan på venstres vegne give tilsagn om en saglig udvalgsbehandling.

Hagen Hagensen (KF):

Også jeg skal begynde med nogle henvisninger til spalter. Det skal dog ikke være nogen kritik af de fejl, der er i fremsættelsestalen. Jeg er klar over, at ministeren gerne ville prøve, om vi nu kunne finde tilbage til alle de gange, dette forslag tidligere har været til behandling, og jeg tror, det er lykkedes. Jeg skal for mit vedkommende henvise til, hvad jeg har sagt i denne sag, i 1975-76 sp. 8078 ff., i 1976-77 (1. samling) sp. 1813 ff. og i 2. samling samme år sp. 781.

Vort hovedsynspunkt er stadig væk, at der skal en balance ind i forholdet. Det er også erkendt fra anden side. Det er et spørgsmål om, hvad der tjener samfundet, og hvad der beskytter borgeren. Jeg skal i den forbindelse sige, at i det følsomme stof, som der er tale om her, står det for mig, at det er nødvendigt at understrege, at i langt de fleste tilfælde må borgerens retsbeskyttelse vel nok være det, man nævner først.